

СНАТРИМ

Снатрим. Негде кроз фијук ветра, кроз борове иглице, кроз шуме обрасле маховином, негде јуре, лете, љуљушкају се, тумбају се мисли и помисли. Тамно је у проласку поред тмурних облака. Утешно у плавим. Хуји ветар пољима и носи. Градим од ветра, у њему, за њега а он ни да застане, ни да се осврне на један живот заљубљен у ветар. Где је мој дом? Ветре, где је твој дом?

Снатрим. У животу борове иглице је другачије. Шибана ветром, истањила се, увила, врх заштрила не би ли се у сукобу с ветром нагло извила и пробола га право у срце поред сунца. Траје борба ветровитог и зимзеленог. Иглица ветрове најбоље распознаје. Оне младе – топле и брзе, оне старе – изморене и хладне. Победника смо они знају. Ходам кроз шуму. Нема ветра. Гледам отпале иглице борова. Велика, дуга, вечна битка. Где је ветар? Да ли је заувек одлетео смртно прободен или се тешко рањен сакрио у олују? Или је као стари слон, напустио све, отишао да умре далеко од свих ,у далеким пространима. А можда је потпуно другачије било. Можда је то био млад, брз и снажан ветар – предводник. У првом налету заљуљао је, повио, а за њим наишао је хладни ветар оклопник и немилосрдно посекао, пообарао све што је могао и без осврта у вихору одлетео. Снатрим. Борове гранчице. Оне знају победника.

Снатрим. Посејала се борова шума свуд унаоколо. Има места за све. Стабла су довољно размакнута. Има места за све сем дибука. У доброту израсти, усправни, високи борови, драговољно размакнути за слогу, слободу, за сву маховину и папрат зеленог света. Ту је увек видљив излаз. Играју се зраци сунца. Крај дана је. У игри показују излаз. Провлачи се, вијуга, змија свести терана дибуком моје душе. Потакла га лепота и невиност. Плашим се. Отелотвориће се, у бујној папрати сакриће се, свити и стрљиво чекати чланак друге половине мог светлог тела. Угришће ме. Плашим се. Отроваће ме.

Еј дибуче, проклетниче. Без твојих ноћи – бојим се – не може се. Против тебе борити се – исход зна се.

Борови, прилика добра је сада! Смолу испустите, дибукe улепите, заћилибарите, па да их тако немоћне добром очима гледамо, да их светлошћу хранимо и тако мењамо све док их у борова семена не претворимо. А када то учинимо да их посејемо, по брдима расејемо да доброту и спокој рађају.

Снатрим. За даном отишао је последњи зрак из борове шуме. Уљуљкан до ноћи, прекривам се маховином, свијам се у папрати, у клупко властитог живота и крећем све из почетка – до наредног дана.

крај